

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 437/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 9/2015 z 30. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 2 TdoV 9/2015 z 30. marca 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 30. marca 2016“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 27. augusta 2012 bola na sťažovateľa podaná obžaloba pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 30. apríla 2012 okolo 10.30 h v [REDAKOVANÉ] na štátnej ceste č. [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) v súvislosti s dokumentovaním priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa dopustil sťažovateľ ako vodič osobného motorového vozidla zn. [REDAKOVANÉ] EČV [REDAKOVANÉ], po uložení blokovej pokuty vo výške 60 € hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Levoča žiadal od členky hliadky nstržm. [REDAKOVANÉ], aby mu bola uložená polovičná pokuta bez vydania pokutových blokov.

Rozsudkom špecializovaného trestného súdu č. k. PK-2 T 28/2012-161 z 28. novembra 2012 (ďalej aj „rozsudok špecializovaného trestného súdu z 28. novembra 2012“) bol sťažovateľ uznaný za vinného zo skutku podľa obžaloby, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 400 € a pre prípad jeho zmarenia náhradný trest odňatia slobody na 3 mesiace. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 2/2013 z 30. apríla 2013 bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 28. novembra 2012 zamietnuté.

Proti odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal, že si nebol vedomý spáchania priestupku, o čom sa následne presvedčil po zastavení hliadkou prečítaním zákona, ako aj že sa sťažoval na postup hliadky, pričom pri čakaní na jej vybavenie sa mal dostať do slovnej výmeny názorov s policajtom, ktorý s ním priestupok riešil. Do toho času nemalo byť podplácanie nikde a nikým spomenuté. Policajti si podľa neho boli vedomí svojho pochybenia, a preto pre nich bolo jednoduchšie uviesť, že sťažovateľ ich chcel podplatiť. Keby to bola pravda, boli by ho predviedli, čo sa však nestalo. Policajti začali konať až po tom, ako sa sťažovateľ prišiel na nich sťažovať. Podané dovolanie sťažovateľ právne odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1

písm. i) Trestného poriadku. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2016 však bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Sťažovateľ v sťažnosti opisuje predovšetkým skutkové okolnosti svojho prípadu spochybňujúc pritom závery konajúcich súdov o naplnení zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu podplácania, z ktorého bol rozsudkom špecializovaného trestného súdu uznaný za vinného. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 30. marca 2016, v zmysle ktorého bolo dovolanie odmietnuté, z dôvodu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a sťažovateľom formulované námietky nemajú charakter právnych námietok, ktoré výlučne dovolanie pripúšťajú, sťažovateľ v podstatnom uvádza, že ak *«súd uznal vinu, tak porušil Trestný zákon v ustanovení § 333 ods. 1 Tr. zák. Keď sme namietali, že priestupok spáchaný nebol a policajt konal v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho nebol v postavení verejného činiteľa, z toho dôvodu sme namietali právne posúdenie podľa § 333 ods. 2 písm. b) Tr. zák.»*

Hodnotenie dôkazov skutkovými zisteniami plnými rozporov, skutkovými zisteniami, ktoré nie sú hodnoverné alebo už samotný podnet na začatie trestného stíhania podaný policajtom ÚBPK prostredníctvom riaditeľa Obvodného oddelenia policajného zboru je námietkou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, a súčasne námietkou právnou v tom zmysle, že pri správnom hodnotení dôkazov nemožno rozhodnúť o vine a porušiť tým zákon v hmotnoprávnom predpise! K nesprávnemu použitiu hmotnoprávneho ustanovenia však došlo, a teda úvahy dovolacieho súdu sú prekvapujúco neočakávané a tým došlo k nespravodlivému konaniu a rozhodnutiu. ...

Tým, že sa JUDr. Štefan Harabin nechcel podriaďiť Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, necíti sa byť Nálezom viazaný je z pohľadu práv odsúdeného neprijateľné, napriek tomu, že sa dnes na neho hľadí akoby trestaný nebol. Ide o to, že odsúdenému dnes odpis registra trestov bráni nastúpiť do zložiek kde sa vyžaduje „čistý odpis“...

... Konaním bolo porušené právo [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci verejne, vzhľadom na to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebolo vyhlásené verejne. Je strašné, že špecializované, špičково kvalifikované, a v tom čase nadštandardne zaplatené zložky justičného systému, tak ako v minulosti spôsobili neskutočné krivdy a nezákonnosti,

ktorých rehabilitácií sa v minulosti obhajca zúčastnil a pamätá sa, že tak ako bývalý štátny súd, tak dnes špecializovaný trestný súd sleduje (sledoval) nejaký účel! Tým nebol a ani dnes nie je, aby obžalovanému bol zaistený spravodlivý proces. Dnes plní úlohu dosiahnuť vyššie percentuálny postih za korupciu. Nie zastaviť, nie zmeniť právnu kvalifikáciu, či oslobodiť!».

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 TdoV 9/2015 zo dňa 30. 03. 2016 bolo základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie a na účinný opravný prostriedok podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 TdoV 9/2015 zo dňa 30. 03. 2016 sa zrušuje a vracia sa na ďalšie konanie a rozhodnutie a prikazuje sa konať v inom zložení senátu Najvyššieho súdu SR.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- €...

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 363.79 €... ktoré je porušovateľ povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča...”

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu

predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne... o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Pokiaľ ide o porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, judikatúra EŠLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (napríklad rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, rozsudok vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rozsudok EŠLP Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, bod 122). Ústavný súd poznamenáva, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný

právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore, a tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľov (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013, III. ÚS 135/2014, III. ÚS 167/2015).

Z už opísaných hľadísk pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu sťažovateľom namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2016, ku ktorému malo dôjsť odmietnutím sťažovateľom podaného dovolania pre neprípustnosť prieskumu ním predložených výhrad skutkovej povahy v dovolacom konaní.

Najvyšší súd v uznesení z 30. marca 2016 po uvedení obsahu rozsudku špecializovaného trestného súdu z 28. novembra 2012 a stručnom zhrnutí obsahu dovolania, ako aj repliky prokurátora naň skonštatoval nesplnenie podmienok sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého *«dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.*

Treba zdôrazniť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu predpokladaného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Tr. por., resp. aj v zmysle § 374 ods. 3. Tento opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania

je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou – treťou inštanciou zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásady ústnosti a bezprostrednosti, v konaní o dovolaní sám vykonávať. S poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodit' dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. To znamená, že s odkazom na dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené.

Skutočným obsahom dovolania obvineného sú námietky vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súdov oboch stupňov ak hodnoteniu dôkazov z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por., čo sa premietlo do nesprávnej kvalifikácii zisteného skutkového stavu.

Pozornosti dovolaciemu súdu neušlo, že už odvolací súd poukázal na nejasnosť vyjadrenia obvineného v znení „aby mu uložila polovičnú pokutu bez vydania pokutových blokov“ dôsledne nevystihuje právnu vetu ustanovenia § 333 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia sám totiž konštatoval, že v skutkovej vete výroku o vine rozsudku okresného súdu je zistený skutok popísaný obsahom slovného návrhu obvineného, ktorým síce nebol úplatok ponúknutý v terminológii Trestného zákona, ale iba hovorovou rečou. Následne, ale v snahe prekonať dôkaznú núdzu dospel cez vlastnú domnienkovú úvahu a interpretáciu dotknutého výroku aj ku zisteniu konkrétneho korupčného správania o naplnení subjektívnej stránky prečinu podplácania obvineným. Navyše treba poznamenať, že policajti pred výsluchom neboli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Ich výpovede nemohli byť základom pri rozhodovaní v merite veci. Prvostupňový súd sa nezaoberal tým, či sa obvinený dopustil priestupku, za ktorý mu bola uložená bloková pokuta v zmysle realizácie zásady „právo nemôže byť založené na neprávě“ (Otrávený strom urodí otrávené plody).

Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania pripomína, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže preskúmavať úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní. Trestný poriadok preto dovolateľovi neumožňuje na základe tohto dovolacieho dôvodu namietat nesprávnosť zisteného skutku, ani nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ani neúplnosť vykonaného dokazovania.

Dôvody dovolania podľa obsahu sa týkajú výlučne namietania správnosti a úplnosti zisteného skutku, čiže hodnotenia dôkazov. Nejde o námietky právne, výlučne ktoré dovolacie dôvody pripúšťajú, ale o výhrady skutkovej povahy, ktoré nie sú prípustné. Namietané dôvody v dovolaní nemajú vplyv na komplexné posúdenie trestnej zodpovednosti obvineného, trestnosti skutku a uznania viny.

Možnosti dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Iba s odkazom na nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov a z toho potom vyvodit' dovolací dôvod. Dovolanie je určené k náprave právnych chýb a nedostatkov rozhodnutia, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je podľa § 371 ods. 7 Tr. por. prípustné.

Na podklade dôvodu podľa § 171 ods. písm. i/ Tr. por. najvyšší súd ako súd dovolací nie je oprávnený preskúmavať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a ani hodnotiť rozsah dokazovania prvostupňového súdu a hodnotenie vykonaných dôkazov, preto tento dovolací dôvod nebol naplnený.».

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd opierajúc sa o konkrétne zákonné ustanovenie Trestného poriadku (§ 371 ods. 1 a § 374 Trestného poriadku) primerane vysvetlil dôvody, pre ktoré sťažovateľom uvádzané argumenty spochybňujúce skutkové právne závery súdov nižších

stupňov nespádali pod obsah dovolacieho dôvodu ustanoveného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého možno dovolanie podať v prípade, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, za podmienky, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd skúmať nemohol. Ústavný súd poznamenáva, že aj z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva predovšetkým sťažovateľov nesúhlas so záverom konajúcich súdov o spáchaní skutku samého, pričom však nepredkladá žiadne relevantné argumenty voči právnej kvalifikácii predmetného konania ako prečinu podplácania podľa § 333 Trestného zákona. V tomto kontexte je tak tvrdenie sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení jeho konania všeobecnými súdmi iba prejavom jeho nesúhlasu s výsledkom súdneho konania, čo však v zásade nemôže viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označených práv.

V tejto súvislosti sa žiada pripomenúť, že ani ústavný súd nie je alternatívnou, resp. mimoriadnou opravnou inštitúciou, ktorá môže nahrádzať úlohu všeobecných súdov, v danom prípade najvyššieho súdu, ktorý uznesenie vydané v odvolacom konaní bol oprávnený preskúmať v dovolacom konaní. Rovnako možno uviesť, že podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanovuje zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné sa základného práva zaručeného čl. 46 ústavy domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07). Ústavný súd tiež pripomína, že jeho ingerencia do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (obdobne IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09, II. ÚS 395/09, I. ÚS 595/2012).

Použitý výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom tak nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, je dostatočne odôvodnený a vychádza z najvyšším súdom ústavne zlučiteľne aplikovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, ktorý dovolací prieskum rozsudku krajského súdu na základe sťažovateľom uvádzaných dôvodov vecne neumožňuje. Zároveň možno konštatovať, že najvyšší súd opätovným prerokovaním veci sťažovateľa potom, ako ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 475/2014-41 z 11. júna 2015 zrušil jeho predchádzajúce rozhodnutie vydané pod sp. zn. 2 TdoV 12/2013 z 21. novembra 2013, vyhovel požiadavkám označeného nálezu ústavného súdu, keď už podané dovolanie neodmietol z dôvodu jeho neprípustnosti vyplývajúceho z § 382 písm. f) Trestného poriadku, ale po posúdení obsahu dovolania ho odmietol v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu zrejmejšieho nesplnenia dovolacích dôvodov.

Postup najvyššieho súdu, v ktorom predložené námietky sťažovateľa neskúmal z dôvodov, že nespádajú pod § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, preto nemožno hodnotiť ako porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako v tejto veci prijal najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Navyše, ústavný súd poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Ústavne nepodstatnou je i námietka smerujúca proti spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu na neverejnom zasadnutí. Z § 382 Trestného poriadku totiž vyplýva, že uznesenie o odmietnutí dovolania možno (z dôvodov v tomto ustanovení uvedených) prijať aj na neverejnom zasadnutí. Sťažovateľ pritom nepredložil žiadne relevantné argumenty o tom, že toto rozhodnutie najvyššieho súdu prijaté na neverejnom zasadnutí senátu nebolo vyhlásené v súlade s § 305 Trestného poriadku.

Ústavný súd tak dospel k záveru, že do základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako ani do práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšší súd napadnutým uznesením nezasiahol. Pre už uvedenú spätosť práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru s právom na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 2/2013 z 30. apríla 2013 predstavovať ani porušenie tohto práva v takom zmysle, ako to sťažovateľ namieta.

S prihliadnutím uvedené ústavný súd dospel k záveru o absencii priamej príčinnej súvislosti medzi obsahom označených práv a uznesením najvyššieho súdu z 30. marca 2016, z dôvodu ktorého bola sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. V dôsledku toho už bolo bez právneho významu bližšie sa zaoberať ostatnými návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016